

[Elmqvist.]

Vi er altså, som jeg begyndte med at sige, enige i, at ændringer kan tiltrænges, men vi må mene, at disse ændringer må være af en sådan karakter, at der også tages alt muligt hensyn til barnet, at der lægges vægt på, at der ikke tilføjes barnet en uret, som måske vil føles hele livet igennem og forlene barnet med komplekser, at der ikke tilføjes barnet en sorg, der kan være ganske ulægelig. Derfor tror jeg, det bliver nødvendigt at begrænse adgangen til at ophæve adoptionen noget mere, end tilfældet er efter lovforslaget, dels ved en klarere afgrænsning af de tilfælde udover sindssygdighed og åndssvaghed, der skal kunne begrunde en ophævelse, dels gennem fastsættelse af en aldersgrænse for barnet, således at ophævelse i hvert fald kun kan ske i de år, hvor barnet endnu ikke er kommet til fuld klarhed over forholdet til forældrene, og hvor forholdet til forældrene ikke afsætter så stærke spor hos barnet, at det vil kunne mindes livet igennem. Vi mener altså, at der må en klarere afgrænsning til af disse andre tilfælde, hvor ophævelse skal kunne ske.

Et spørgsmål er det også, om man ikke anvender et forkert kriterium ved at sige: 5 år fra adoptionsbevillingens dato, om det ikke vil være rigtigere at sætte f. eks. 1 år eller $\frac{1}{2}$ år, efter at forholdet er konstateret. Er f. eks. et barn sygt, og opdages dette kort tid efter adoptionen, er det efter min mening tvivlsomt, om det er rigtigt, at forældrene skal kunne vente med at træffe en afgørelse i 5 år og derved gøre brudet endnu mere skæbnesvangert og endnu mere alvorligt for barnet.

Jeg vil gerne her indflette den bemærkning, at skal vi have nogle af de foreslåede ændringer, så mener jeg, at det også ville være rigtigt, om vi på en eller anden måde fik fastslået bestemmelser, som gør det lægelige eftersyn før adoptionen langt mere effektivt, end det er i øjeblikket. En naturlig konsekvens af at man giver større adgang til at hæve adoptionsforholdet end nu, må være, at man gør alt for inden adoptionen at få klaret gennem lægelig undersøgelse i den udstrækning, man er i stand til det, om et forhold er tilstede, som måske senere vil kunne berettige til ophævelse, således at adoptivforældrene allerede ved adoptionsbevillingen kan tage standpunkt til dette spørgsmål.

Vi indrømmer fra vor side, at det er af stor værdi, at vi har en fællesnordisk lovgivning, noget, jeg personlig er en meget stor tilhænger af og også i min ministertid fik lejlighed til at arbejde for. Det skal vi

tilstræbe på alle områder, hvor det er muligt. Men en sådan fællesnordisk lovgivning kan naturligvis aldrig kræves så ensartet, at hvert enkelt land ikke på visse områder kan finde det berettiget ikke helt at samstemme med de andre lande. Det ser vi også er tilfældet med overgangsbestemmelserne i dette lovforslag, hvor reglerne ikke har været ens i Norge og Sverige.

De øvrige bestemmelser i lovforslaget skal jeg ikke komme ind på, da der nu altså kommer en udvalgsbehandling, og da det, jeg har omtalt her, efter min mening er langt det væsentligste og afgørende. Jeg vil kun gentage, hvad jeg begyndte med at sige, at vi ser med sympati på det foreliggende lovforslag. Vi indrømmer, der er et problem, som trænger til at blive drøftet og på visse områder blive løst, men vi mener, at forholdet er ikke helt så ligetil, som den ærede foregående ordfører mente. Vi mener, at det indeholder betydelige problemer, der må drøftes, og vi mener, at ved disse problemers drøftelse og ved sagens løsning må man ikke lade ude af sigte, at vel skal der tages hensyn til adoptivforældrene, som er kommet ind i et lidt ulykkeligt forhold ved at barnet, de adopterede, ikke svarede til deres forventninger, men der må så sandelig også tages et stort og betydningsfuldt hensyn til de små væsener, som ingen har spurgt om, hvorvidt de vil have de forældre, der har ønsket at adoptere dem, og som er kommet ind i dette forhold, som måske elsker disse forældre og føler sig stærkt knyttet til dem, og som man derfor ikke bør tilføje skade, men man bør søge at ordne forholdet for dem så godt som muligt.

Med disse ord skal jeg anbefale forslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Lisbet Hindsgaul: I bemærkningerne til det foreliggende lovforslag om ændring i loven om adoption af 26. marts 1923 finder man den begrundelse, at samme ændringer er foretaget både i den norske og den svenske lov, og at det er vigtigt og rigtigt, at dansk lovgivning her som på andre familieretlige områder følger de samme baner. Dette kan jeg ganske tiltræde for mangfoldige områders vedkommende, men dette lovforslag behandler imidlertid så specielle ting, at man ikke kan nøjes med en flygtig betragtning og behandle sagen som en ekspeditionssag, hvor ændringer efter et objektivt skøn kan synes rimelige og ligetil, fordi man har det på samme måde i de andre lande. Jeg mener tværtimod, at den højtærede justitsminister i hvert fald på et enkelt område er gået